Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Hoffmann, Kai.; af Kai Hoffmann.
Titel | Title:	Riget : Digte
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Brødrene Salmonsen, 1905
Fysiske størrelse | Physical extent:	78 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

KAI HOFFMANN

RIGET

DIGTE

BRØDRENE SALMONSENS FORLAG

RIGET

RIGET

DIGTE

AF

KAI HOFFMANN

KØBENHAVN

FORLAGT AF BRØDRENE SALMONSEN (J. SALMONSEN)

1905

KØBENHAVN — GRÆBES BOGTRYKKERI

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

INDHOLD

	Side
Himlen	7
Det smalle Vindu	8
Riget	10
Jeg mødte dig	12
Sangen	14
Hvide Tulipan	16
Det var —	17
Johannes Holbek	18
Morgen	21
Udsigt	22
Rosen	23
Din Skønhed —	24
Se udenfor —	25
At sove —	26
Sommernatten	27
Solen	28
Livets Mænd	30
Byernes Middag	32
Glemsel	33
Den store Stjerne	34
Søfareren	35
Ved Vinduet	36
Stranden	38
Nat	39
Til Herman Bang	40
Tre Troldmænd	41
De Gader —	44
Bag Ruinen	45
Husene	46
Der brænder Lys —	48
Havets Regn	49
Tagenes Verden —	50
Østerland	51
Elefanterne	52
Sommer	53
Vandet	54
Foraar	55
Dengang —	56
Halvt øde Kvarterer	57
Den Luft —	60
Jorden	61
Vin	62
Det grønne Fad	64
Til min Søn	66
Marts	67
Fjerne Byer	68
Aften	70
Min Stue	72
Min Fader	74
Landet	76

HIMLEN

Se, Himlen er Violer
i Foraarsaftnens Stund!
— Den første Foraarsaftens
Violhav uden Bund!

Nu dukker de store Stjerner frem
og bader sig i Himlen!
Den gyldne Sødme elsker
den violette Svimlen!

Mit Hjerte er en Svømmer
i hine Oceaner!
Mit Hjerte er en Stjerne
blandt Stjernernes Titaner!

DET SMALLE VINDU

Igennem det smalle Vindu,
igennem den høje Rude —
Solens og Sydhavets Himmel
ser jeg fra Divanens Pude.
— Himmel, kun Himmel derude!

Det er, som jeg — kongelig udstrakt —
saa fra et tropisk Dæk
de blide og blændende Timers
evige Fugletræk.
I Blaanen det Blaa strømmer væk . . .

Og Mørkningen kommer, og Luften
rinder som dunkelblaa Vin —
jeg mindes de blæsende Aftners
gribende Ultramarin!
Da Bølgen og Stjernen var min!

Og løfter jeg Hovedet, ser jeg
Maanen staa op over Taget —
som Fortidens straalende Maane
— en Aften i Archipelaget —
stod op over Klippedraget!

RIGET

Et Sagn i min Slægt fremmaner
en frodig og fremmed Egn —
et Land, hvis mægtige Marker
indrammes af levende Hegn.

Dèr gik for Aarhundreder siden
de Mænd af min Stamme og saa
de sejlende Skyer og hørte
Møllevingerne gaa . . .

Et Minde om Humlehaver
bevarer en gammel Signet.
I Stenens Stænger og Ranker
har jeg min Fortid set.

De grønne og duggede Morgner!
Mit blaanende, nordiske Hjem!
— O, de der forlængst har levet,
og de der er fulgt efter dem!

En lagde langt ud over Sletten
de vældige Veje af Jern.
En elsked de store Manøvrer
paa Havene — høvdingefjern.

Jeg ser, under Solen og Himlen,
et Rige, uendelig frit.
Det er mine Fædres Rige —
der endnu, der endnu er mit!

JEG MØDTE DIG

En Aften, under Stjernen,
steg du op af Bølgens Vaar,
og ind i Landet gik du,
med Havet i dit Haar.
Jeg mødte dig, jeg mødte dig,
og dette er nu sket:
den eneste, jeg elskede,
Havfruen, har jeg set.

Du er den stumme Jomfru
og den ensomme paa Jord,
du er den spæde Nymfe
med Trolddom i dit Spor.
Dybt indefra din dunkle Ild
har tændt min dybe Lyst.
Jeg skælver ved din svaje Gang.
Jeg længes mod dit Bryst.

Ved dine Hænder føres
jeg usaarlig gennem alt.
Din store Duft har i sig
de første Tiders Salt.
Du er det Barn, du er det Barn,
som født af Hav og Rum,
er Verdens Ungdom – i min Sjæl
en evig Blomst af Skum!

SANGEN

Manden, hvis Usselhed modnes af Modgangens Knugen og Knæk,
tæller sit Guld, som en Guldmager stirrer i Trolddommens Gryde.
Aarenes voksende Kulde faar Blodet til tungt at flyde:
Oldingen krymper sig ensom, strækker sig vildt og er væk.

Ungdommen træller i Dagen — Dagen gør træt og tom.
Mørket kommer med Hvilen, der smager af Dødens Sødme.
— Dybt i Hjerterne ulmer Skønhedens Himmelrødme.
Hen gennem Tiderne glimter den eneste Helligdom.

Se, over Torve og Broer gaar Mennesker — sære som Dyr,
Krøblinge, Fattige, Gale — og Mennesker, ranke som Guder,
— Livets vandrende Slægter, i Skæret af straalende Ruder,
under den evige Himmels spredte og skælvende Fyr!

Gennem de slørede Byer og gennem de disede Aar
jager det dirrende Pulsslag de røde, de rindende Strømme. —
Ud i den mægtige Tomhed skal du dit Hjerteblod tømme,
ensom beruset og syngende Sangen, hvoraf du forgaar!

HVIDE TULIPAN

Hvide Tulipan, der dufter
dybt af Vaarens Vaar!
Rus af Muld og grønne Safter,
som mit Hjerte naar!

Kyske Ungdomsblomst, der drømmer
i den skære Luft!
— Ingenting bedøver Sjælen
som din fjerne Duft!

Al den stolte, store Lykke,
langt fra Livets Kryb –
al den Elskov, som jeg elsker,
stiger fra dit Dyb!

DET VAR —

Det var den skønne Himmel,
med Skyer og med Maane,
hvor Luften morgenlysner,
mens Nattens Dybder graane . . .

Da tænkte jeg paa Havet —
dengang, for længe siden,
og paa de tyste Veje
hvor jeg gik før i Tiden.

Og jeg var fjernt fra Livet.
Og jeg var fjernt fra Døden.
Jeg var en ensom Skælven
før Sommermorgenrøden.

JOHANNES HOLBEK

... Éngang kun Sjælen lever.
Og det, som sker, kun éngang sker.
Johannes Holbek — Broder!
Vi mødes ikke mer!

Vi mødes aldrig mere!
— Men ingen gav min Sjæl den Glød
som du, der i din Vildskab
er sprængt og dræbt og død!

— O Holbek! Jeg, som lever,
jeg siger disse Ord:
De bedste vender tidligst
tilbage til Mo'er Jord.

O Kunstner, Drømmer, Stridsmand!
Fordi din Sjæl var stærk
og oprørsk, himmelhungrig,
blev en Ruin dit Værk!

Du leved i den høje Luft,
hos Stjernerne — blandt Stene.
Den store Kamp med Aanden,
den har du kæmpet — ene.

Den store Kamp med Aanden
er mer end fuldført Værk.
— Jeg elsker dig, der maatte dø,
fordi du var for stærk!

Fordi du var en Kunstner
og altfor stolt og altfor blid
til at optage Striden
med denne slette Tid.

Din Haan kom fra et Hjerte,
der skælved dybt — og bittert led
ved Verdens dumme Ondskab
nu og i Evighed.

Af Tankens Guddom martret,
blev du af dem, der hader Sjæl,
af Hoben, Banden, Skurken
let trampet under Hæl.

O Broder! Du gik foran.
Men efter Døden peger du. —
Du peger mod de Stjerner,
som faa kun øjner nu.

Jeg ser dig høj mod Himlen.
Jeg ser din Sjæl mod Zenith strakt —
op mod det Grænseløses
véfulde Guddomspragt!

Du Brændende! — Jeg sværger
ved Ilden, som din Ild har tændt,
at huske dig, at følge dig —
som du mod Zenith vendt!

MORGEN

O Morgnens Vemod, Liv ved Solopgang —
de døde Blomster dufter i min Hjerne,
et Gys af Lys og Kulde risler Sang
igennem mig — som Floder fra det Fjerne!

Der er i Luften et usynligt Brus
af Livets Timer — alle Tider kommer,
med svage Kys — og Ord fra Dødens Hus
— og Hilsener fra alle Kloders Sommer . . .

UDSIGT

Den grønne Have dybt bag sorte Stammer.
Og Skibene bag Efteraarets Trær . . .
De gule Blades Falden aabenbarer
det friske Vand med Master, Sejl og Rær.

De fine Blade sidder spredt og bæver
mod Himlens Glans. — Bolværker! Lindegaard!
Jeg ser de kolde Strømme rinde, rinde.
Jeg ser det adelige Efteraar . . .

ROSEN

Nær ved at briste er den blegrøde Rose,
gennem Stuen bølger hemmeligt Levkøjernes Duft,
— en ustanselig Bølge mod den blegrøde Rose
i det halvdunkle Kammers tyst længselsfulde Luft.

Hvidt er dit Legeme — og af en dæmpet Rødme.
— O, alting skal jeg kende — al din Ynde underfuld!
Af din Mund skal jeg drikke den jomfruelige Sødme!
Jeg skal synke i dit Skød som en langsom Regn af Guld

Naar du hed og blottet skænker mig din endeløse Blidhed,
skal jeg favne alt i dig — jeg skal eje i en Sum
det duftberuste Asien og Oldtidens Hvidhed,
Jorden og det blaa, det udødelige Rum . . .

DIN SKØNHED —

Din Skønhed, din Hvidheds Ynde
O Længsel! O Brynde!
Mine Læber mod din Hud —
jeg vil kysse dette Syn,
sanse din usanselige Ynde!

Hvor blød din Hud,
hvor øm min Sjæl —
jeg favner i Ensomheden
en Blomst, en Blomst —
jeg elsker en Blomst
fra Eden og Evigheden . . .

SE UDENFOR —

Se udenfor, bag Ruden,
den store, stumme Himmel,
med Stjerner, der langt borte
i Bundløsheden dirre.

Det store Rum betragter
dit Bryst i Maaneskæret.
Den tavse Fjernhed ser mig
kærtegne dig i Natten.

Ulykken naar os aldrig
fra Menneskenes Verden!
Det er for Himlens Aasyn,
vi lever og vi elsker!

AT SOVE —

At sove trygt og længe
i nye, hvide Senge,
i fjerne Forstadshuse,
hvor ingen Gader bruse —
og vaagne op i Skæret
af Foraarssol og høre
dybt nedefra en Kaglen,
der sagte naar ens Øre.

— — —

At læne sig mod Puden
og skimte lidt af Ruden
og Nattens Mulm i Rummet,
mens Huset er forstummet
— og ligge tyst og lytte:
højt oppefra — fra Himlen —
en Piben og en Fløjten,
der dør i Søvnens Svimlen . . .

SOMMERNATTEN

Vi sov for aabne Døre.
Og Havens milde Luft
drev langsomt ind i Huset
med dunkle Træers Duft.

De store Plæners Friskhed
kom i de dybe Rum.
Ind drog den stærke Sødme
af Kaprifolium.

Du sov og vaagned ikke.
Jeg saa dig aande tyst.
Jeg saa dit Ansigt lukket,
skønt det var næsten lyst.

Du laa dèr ved min Side
med Haanden under Kind,
saa pigetryg — som slumred
med dig al Jorden ind.

SOLEN

Solen staar op
og vandrer ad sin Bane,
Vinden strømmer frodigt
mod de furede Klipper.
— Natten følger Dagen.
Og Dagen følger Natten.
Den ene venter altid
dèr, hvor den anden slipper.

Øerne i Havet
og Asuren og Skummet,
for saa lange Tider siden,
som min Sjæl ej kan rumme . . .
Jeg vilde have mærket
hin Luft om mine Lemmer,
jeg vilde drikke Livet
af de første Himles Kumme!

Friskhed, Friskhed, Friskhed,
gennem Rummet, bestandig . . .
Henrykkelse, hvis Svimlen
er paa Grænsen af Døden . . .
Jeg møder Styrkens Straalen —
jeg staar, mens Duften stiger,
for Lykkens store Porte
i Oldtidsmorgenrøden!

LIVETS MÆND

I hin berømte Sagntid, da Verden var en Park,
med Springvand og Terrasser og Statuegudinder,
hvor Skønaander, Adelsmænd og underfulde Kvinder
var Menneskenes Samfund som i en Noahs Ark;

i hine blaa Aarhundreder, da Dagene randt hen,
bestandig lyse, viede Idéerne og Festen —
elsker jeg Mørket og Skyerne og Blæsten,
Provinsernes, Havets, Koloniernes Mænd.

Thi mangen pragtfuld Dame og sleben Filosof,
der mindes og fremmanes, er kun en mager Føde
for Tiderne mod hine, der levede og døde
fjernt fra Kulturens Haver og Vellystens Hof.

Mens disse Skønne smægted i Lystens Drivhussol,
mens disse Herrer filed den overfine Tanke,
var hine andre Livets forunderlige Ranke,
der snoede sig om Jorden fra Ækvator til Pol.

I Aftenhavnes Regnluft gled store Skibe bort.
De mørke Have rødned, hvor de Frygtelige mødtes.
— O Heltene, hvor Grænserne og Rigerne flyttes!
Prairierne har kendt dem, og Urskovens Fort.

De furedes af Verden — de tømred deres Hus,
omringede af Rædsler, midt i det Ubekendte.
Bestandig deres Sjæle var skælvende og spændte.
De fyldte deres Hjerter med det evige Sus. —

I, som med eders Hænder har formet Liv — og faldt!
I Høvdinge, som favned med eders Arme Jorden!
— I Ensomhed, langt borte — hos Pantren og Kondoren —
sank mangen navnløs Stormand, hvis Aand har rummet alt!

BYERNES MIDDAG

Naar Byernes Middag brænder,
og Luften er sprængt af den store Musik . . .
Naar Byernes Middag brænder.

Enhver er en Jæger, som jages —
som spejder og grubler og griber imod
den Drøm, hvoraf Frelsen skal drages.

O Stenbro — forhadte og skønne!
Den Vandrende hører sit Hjerte i Kamp
fra Gaderne synge og stønne.

Se Husenes gnistrende Rygge!
De staar som et stejlt og uendeligt Fjeld
mod Himlenes svimlende Lykke.

Dèroppe, dèroppe er Maalet!
Asuren og Solen! — Den evige Rus
fra Afgrunden . . . Farverne . . . Baalet!

GLEMSEL

I de gamle Bægres Sølvdyb er der blege Blink af Glemsel,
er der Kildespring og Floder, som risler og som rinder —
og fra Rummet — fra dets Bæger — toner evigt fjerne Væld,
der som Vin beruser Tiden, saa den klageløs forsvinder.

Fra uendelige Springvand langt borte i Asuren
daler Duggens hvide Brusen over hver en angstfuld Gaade —
over alt, der ej blev fuldbragt, og alt, der bragte Ve,
og alt, som aldrig, aldrig kunde ske paa anden Maade.

Jeg drikker af de Kummer for Vinen og for Drømmen,
jeg lever under Himlen, alene med dens Stemme —
dens Stemme fuld af Ungdom — dens endeløse Sang
af Timerne, fra Dybderne —: Glem, glem, hvad du skal
glemme!

DEN STORE STJERNE

Til en Tegning af Jens Lund

Over de mørke Marker
Stjernen, udødelig stor!
Stjernens Herlighed over
Dyrets og Menneskets Jord!

Timernes rindende Sandskorn
stanser i Tidens Glas.
Se — bag de skinnende Skyer
Paradisets Palads!

Mellem de evige Søjler
og i den hellige Lund
kalder de store Engle
paa mig i denne Stund.

Herredømmets og Tronernes
mægtige Jubelsang
udsynger over Verden
Afgrundens Undergang!

SØFARAREN

Tavsheden over Havet,
hvor ingen Maage skriger,
hvor Dag paa Dag fra Dybet
de øde Bølger stiger.
Tavsheden over Havet.

De stiger og henglider
i Skumhvidt, der forgaar.
Jeg hører inden i mig
et Brus af Havets Aar.
De stiger og henglider.

O, lange Bølgerække!
Sø følger efter Sø,
og intet andet lever —
du ser, til du skal dø,
den lange Bølgerække . . .

VED VINDUET

Jeg havde siddet længe
ved Vinduet — da kom
et stille Pust, en Kulde
fra Rummets Helligdom.

Det var den fjerne Blegnen
af Dagens gyldne Lys.
Det var, i Ensomheden,
Tusmørketimens Gys.

En Kirkeklokke ringed —
ind i mit Hjerte klang,
langtbortefra — fra Landet
Solrummets Aftensang.

— Den vide Egn dèr ude,
hvor Menneskene bor!
Den Sødme, der nu strømmer
tyst fra den lyse Jord!

Jeg sidder som en Fange,
langt fra mit Hjertes Sted.
Dèrhjemme — dèr er Livet!
Jeg lever ikke med.

Jeg mister denne Time
og al dens dybe Duft.
— Alt det, der sker derhjemme
i denne Aftens Luft!

STRANDEN

Jeg gik i Aftnen ene gennem mange Lindes Duft
til Strandens Sand og saa den lave Bølges Gliden —
jeg stod ved Landets Grænse og saa mig selv og Tiden —
saa alt afsluttet — rundet ud i den store Luft.

Naar nogle Aar har været, saa kommer der ej fler.
Saa risler alle Bølger mod Evighedens Strande . . .
Fortidens Hav dèrude! — Min Fremtids røde Vande!
— Iaften, allerede, er alting ikke mer!

NAT

Blege Luft bag Nattens Rude . . .
Uret gaar og gaar.
— Over tungt hensunkne Kroner
Sjælens Stjerne staar.

Stjernen staar der — den alene
er mig altid nær,
medens Livet rinder bort og
alt er Mørke her . . .

TIL HERMAN BANG

21 November 1903

Gaaseurten — Danmarks Blomst — bæver i Aftenens Græs.
Lyntoget flammer forbi — mod Babylon.
Laurbærblomsterne bløde — alt, hvad du elsker, er Smerte.
— Store Hjerte, fyldt af Graad og Ild!

TRE TROLDMÆND

Tre Troldmænd stod paa Taget
og saa Fuldmaanen stige
bag blaa og sorte Skyer,
udløst af Dybets Rige.

Da bad de Troldmænd: — Herre!
Fri vore syge Sjæle!
Lad os én Nat, én Time
i Saligheden dvæle!

O, store Trolddomsfyrste!
Du onde, naaderige!
Lad os éngang fra Verden
paa hvide Vinger stige!

— Da løftedes de stille
og fløj i deres Kapper
op over Maaneskoven,
mod Paradisets Trapper . . .

Men nær de hvide Borge,
hvis Sølvlys om dem risled,
kom der en Sky af Mørke —
en Røst, der mod dem hvisled:

Stans her, flyv ikke længer!
Se herfra Himlens Tinder!
Se nu, hvad nu — for evigt —
fortabes og forsvinder!

Da skreg den ene: — Satan!
Behersker af alt Krybet!
Du, som jeg valgte — tag mig!
— og styrted sig i Dybet.

Den anden skreg: Vig fra mig!
Jeg vil besejre Rummet!
Jeg stormer Gud! — men stivnet
sank han i Maaneskummet.

Den tredje stirred, stirred —:
O hvide Gud derinde!
Selv om jeg aldrig naar dig —
lad dette Syn ej svinde!

Da lo den onde Stemme.
Den sorte Sky var borte.
— Langt ude saa han Glansen
fra Himmeriges Porte.

Og gennem Rummet fløj han
med fremadstrakte Hænder —
og saadan skal han flyve,
til Evigheden ender!

DE GADER —

De Gader og de Pladser,
hvorad jeg daglig gaar —
dèr har min Fader gaaet
i de forsvundne Aar.

De Bygninger, de Mure,
han mødte paa sin Vej —
de store, barske Fængsler,
dem møder ogsaa jeg.

Igennem disse Porte
og disse Søjlegange
gik du med Hjertet hærget
af Ild — og var en Fange!

Saa endeløst at jage
den samme Vej i Ring!
Saa mange Aar at vandre
for at naa Ingenting!

BAG RUINEN

Se, Springvandet springer — det skælver i Vinden!
Og Solskinnet lyser i Buskene! — Se,
i Regnpytten spejler sig Himlen og Linden
og Skyernes Hvidhed som drivende Sne!

Det er i den friske og blændende Sommer,
det er i den gulnende, kølige Høst —
din Ensomhed hilser mig, hvergang jeg kommer,
o Slotsplads, der rummer al Fortidens Lyst!

Blaa funkler Asuren — et Hav i det Høje!
Din Jord, det er Jorden. Din Tysthed er Vin.
Det mulmfyldte Solslot beruser mit Øje.
— O Skønhedens Borg! — o den gyldne Ruin!

Jeg stedes i Verdner og Tider, der strømmer
henover min Sjæl som en syngende Blæst.
Ved Ungdommens Kilde jeg stanser og drømmer.
Et Øjeblik ser jeg mit Liv i dets Fest!

HUSENE

Jeg gaar og finder Huse,
jeg aldrig forhen saa.
Skønne, med gamle Tage
mod Luftens Skumringsblaa.

Alle de prunkløse Huse,
de kommer mig nu saa nær.
— Se, over Gadevrimlen
det lille Vindu dèr!

Der er de graa og stille —
og dem, hvor Hundreder bor.
De taler til mit Hjerte
med tunge, tyste Ord.

En Længsel har faaet Bolig.
En Stræben er blevet Sten.
Opbyggede staa Verdner
i Række en og en.

Den Port er Skæbneporten
til Livets øre Brus.
Al Livets Rigdom slumrer
dèrinde i det Hus.

Bag disse Ruder og Mure
leved min Slægt til idag.
Og alle dem, jeg husker,
dem finder jeg dèr bag.

Gadernes tusinde Huse,
jeg kommer dem nu saa nær.
— Som den, der i Skoven kender
og elsker alle Trær.

DER BRÆNDER LYS —

Der brænder Lys i Husene,
og dyndet, sort er Gaden.
Den graa og gule Himmel
sænker sig tæt over Staden.

O, Nordens Lys og Lygter!
— Det er det Liv i Taagen,
det er det Liv i Mørket,
hvor Sjælen kun halvt er vaagen!

Det er, som om Søvnens Vælde
er om os og luner og lukker —
som Børn i en Skumringsstue
pusler og leger med Dukker.

Ensomme kan vi drømme.
Vi er saa sælsomt trygge.
— Vinterens mægtige Sørgefest
gør Hjerterne tunge af Lykke!

HAVETS REGN

Jeg gaar over Broen i Skumringen.
Luften er fugtig af Regn.
Der er i Luften en Saltlugt!
— O Havet og Havets Regn!

Jeg lugter Søen — jeg smager den!
Havet væder min Hud!
Luften og Havet har blandet sig,
og alt er ét — ét Slud!

Det er, som mit Liv var dèrude.
Som skulde jeg nu ombord . . .
Jeg elsker Vandenes Hverdag —
de drivvaade Dæk i Nord!

Havnen, Kanalerne, Vandene . . .
Det er ingen fremmed Egn.
Mit Hjerte er barskt og stille.
Mit Hjerte er Havet i Regn!

TAGENES VERDEN —

Tagenes Verden i Mørket, Skorstene, lysende Ruder . . .
Højt over Gaderne ser jeg et Landskab, kløftet og stort.
Hen over Byen gaar Nattens Floder af Dug og af Vælde.
Ude i Rummet, det sorte, er Drømmenes mægtige Port.

Stjernerne sidder og dirrer, som Hvælvingens Hemmeligheder.
Den rosenblegrøde Elskov har kastet sin Fløjelsham.
Dybt i Mulmets Paladser straaler de gyldne Kamre.
— Livet er her og hinsides Tagenes takkede Kam.

ØSTERLAND

Paa natlige Tæpper sidder Østerlandets Kvinder.
I Røgelsetaage sé de tavse Elskerinder!
Der troner Lyst ved Lyst i den store Helligdom.
Ubevægelige Øjne, som i Natten siger: kom!

Det er den dunkle Elskov i de hede Æventyr.
Det er det gyldne Harem, hvor Rusen aldrig flyr.
Præstinderne for Sødmen og Lykkens Afgrundspragt.
Det store Kærtegns Offre — Vellystens Tempelvagt!

ELEFANTERNE

Kast røde Blomster ned paa Elefanterne!
I Himle! — se, hvor fint de Bjerge træder!
O, se de dejlige i gyldne Sæder!
Kast røde Blomster ned paa Elefanterne!

Jeg vilde gerne løbe gennem Gaderne
paa bare Ben, hvor Solen hedest skinner,
og lede disse Snabler — disse Kvinder!
Jeg vilde gerne løbe gennem Gaderne!

Fordi de skønne rider højt og vuggende,
staar der fra alle Ting en henrykt Summen . . .
Nu fløjter Fløjterne, nu trommer Trommen,
fordi de skønne rider højt og vuggende!

Hil, hil — jeg elsker Lykken og de Evige!
Jeg elsker Luftens Dirr om disse Lemmer,
og disse Manker, Vinden kærligt kæmmer . . .
Hil, hil — jeg hilser Lykken og de Evige!

SOMMER

Ak, hvilke Hymner fødes
ved Vinterstuens Lampe —
i disse Døgn, hvor Luften
er Mulm og Regn og Dampe?

Mit Hjerte er en Moder,
hvis Børn usynligt lege
blandt Blomsterne, i Solen
paa Somrens hvide Veje.

Jeg vilde gerne leve
bestandig i en Have —
højt over mig Asuren,
den kostelige Gave!

Dèr flyver mellem Løvet
de blaa og gyldne Sange —
som Fuglene, som Fuglene
i Paradisets Gange!

VANDET

Jeg ser de grønne Slotte
i Vandet omvendt staa —
under de grønne Slotte
er Himlen dæmpet blaa.

De hvide Vinduer sitre —
en Bølgen, tyst og vild.
O, se — i Foraarsdybet —
de hvide Linjers Ild!

Ind, ind i Broens Skygge
rinder den unge Strøm . . .
Det er min Sjæl, som rinder,
berust af sin Foraarsdrøm!

FORAAR

O Foraar — det er Foraar!
Af Jordens Gravdyb vælder
den gyldne Blomsterungdom,
som Tiden aldrig ælder!

I Rummets Em og Blaanen
ser jeg de gamle Dage!
Det Liv, der sang i Solen,
er vendt med Sol tilbage!

Det er det store Minde,
det er det store Møde
med Sjælene, som hvisker,
at de er ikke døde!

DENGANG —

Dengang, da jeg var yngre
og higed mod at skabe,
men turde ikke Himmel
og Jord af Syne tabe.

Og vandrede urolig
ad hvide, hede Veje
og over Skumringsmarker,
hvor Stjernerne stod blege . . .

Nu længes jeg ej mere
mod Skove og mod Muld,
naar Vaaren fylder Rummet
med Glans af Blaat og Guld.

Nu vaagner inden i mig
al Jord og Himmels Vaar.
Thi alt er inden i mig
fra hine unge Aar!

HALVT ØDE KVARTERER

Jeg gaar i halvt øde Kvarterer.
Og Solen er gaaet bort.
— Her rinder de gamle Kanaler.
Her er det, at Fortiden taler.
— Men Livet er rundet bort!

De gamle Huse og Kirker.
— Her bor ej de Slægter, som virker!
O, se i de falmede Gader,
hvor Luften er ensom og arm!
Nu løfter sig andre Steder
den nye Larm!

De fattige og de rige,
som endnu har her tilhuse,
de bor i de Dødes Huse,
og Genfærd i Natten fremstige.

Din Menighed gik istykker,
o Præst — du samler ej Tiden,
men dem, der for længe siden
var Livet — de hvide Parykker!

Du hører de Døde hviske
i Mængden, mens Lysene skinner,
du ser dem — de fromme Konger
og Kongernes Elskerinder!

— Jeg elsker Forfaldets Pragt,
og Stilhedens Liv gør mig svimmel,
— men vé de elendige Skygger,
der spøger blandt Mug og blandt Skimmel!

Jeg vil ej tale til Gravene.
Jeg elsker de levende Skarer —
de drønende Gaders Fanfarer
og Skibenes Røg over Havene!

Naar Solen er gaaet bort,
og Dagen er graa som et Lig,
længes jeg efter Mørket
og Børnenes Latter og Skrig.

Jeg længes i disse Gader
efter de Lygter, der gror,
gyldne mod Solnedgangen,
af gærende Forstæders Jord!

DEN LUFT —

Den Luft over Vandet — en Taage af Sol
om Pakhuse, Dampere, Brygger!
— Det irgrønne Taarn i et blændende Bad!
O, Soldis og slørede Skygger!

De losser derovre — hør Dampspillets Larm!
En skrap og henrykkende Vise!
— Et Sejl glider frem af den frodige Glans,
langsomt i Foraarets Brise . . .

Vogntoget gaar over den dirrende Bro —
og Vandet er grønt under Broen.
Det rinder langs Bolværkers Muslingeflor,
det rinder — som Foraarsuroen!

Dèr ude er Solskinnets sitrende Hav!
Dèr ude er Byer og Lande!
At staa paa et Dæk og se Bølgernes Fryd –
og Verdens berusede Strande!

JORDEN

Omkring mig den bølgende Hede.
En Dal mellem Banker. — At ligge paa Ryggen
i Sandet, paa Jorden, er Lykken!

O Jorden — jeg bliver saa rørt!
— Den evige Kæmpe, der giver mig Hvile!
Den Favn, der er Tusinde Mile!

Her ligger jeg ene i Rummet
og varmes af Solen — og Vinden kommer.
O Vinden — et Hav af Sommer!

O Himlen! O Himlene! — Jord,
dit Rige naar højt til de jublende Egne,
der hilser dig blaa allevegne!

Den Frihed paa dine Sletter
er Livet — jeg blandes med Skabelsestiden
og alt, som levede siden . . .

VIN

Man bød mig til et Gilde.
Man bød mig ingen Vin.
— Tør mine Fædres Festrus
ej længer være min?

Al mine Fædres Festrus
skal ogsaa være min —
og jeg vil ikke taale
et Gilde uden Vin!

Fortidens gyldne Bæger,
det løfter jeg og ler.
— O, Festens Lys skal funkle
titusind Gange mer!

Thi Vin er Sol og Stjerner!
Vin er det svimle Brus
af Jord og Himmels Glæde
igennem Nattens Hus!

Og de, der drikker sammen,
de elsker samme Ting.
De skilles fra de andre
af en usynlig Ring.

DET GRØNNE FAD

Fortidens Husgeraad.
— O Steder, hvor jeg finder
de efterladte Minder,
Aarhundredernes Traad!

Se Vaser, gamle Glas.
Og Stole, Spejle, Smykker.
— De sidste, sjældne Stykker
fra Hytte og Palads!

Dog — af alt det, jeg ser,
er én Ting allerskønnest,
vidunderligst og grønnest —
det grønne Fad af Ler!

Som Ir, som Sydens Sten
er Farverne, Glasuren.
Men Laagets Hank — Naturen
er i den grønne Gren!

Du minder om et Kar
fra Oldtiden af Kobber,
Trefod — hvor evigt sover
den Glød, som éngang var.

Dog elsker jeg dig mer,
fordi du som et Under
— Skønhed, der dybest blunder! —
er skabt af Markens Ler.

— I hvilken straatækt Gaard
stod du engang og lyste?
Og hvilken Pige gyste
ved Glansen af din Vaar?

Saa du i Festens Stund —
skøn som en Folkevise,
en Kongedatter spise
med rød og munter Mund?

O Græs og Løv og Luft!
— Fra Dybet af dig strømme
al Jordens Foraarsdrømme . . .
O, grønne Tiders Duft!

TIL MIN SØN

Jeg ønsker dig ikke det hæslige Regnvejr –
jeg ønsker dig Sol!

Jeg ønsker dig ikke den langsomme Fremgang,
en sen Rykken op
til en finere Stol.

Den daglige Modstand,
de haabløse Stridsmaal
med Mennesker — Bæster, der trykker dig ned,

— jeg ønsker dig Magt i din Ungdom!
Jeg ønsker dig Ensomhed!

MARTS

Himlen er aldrig saa blaa som i Marts,
med Skyer som flyvende Svaner.
Torvene aldrig saa skønne —
med Krokus og Tulipaner.

Hjertet er aldrig saa friskt som i Marts,
og Ungdommen kommer tilbage.
Det er den hellige Maaned,
da Livet er sødt at smage.

Marts har forenet os — og i dit Blik
ser jeg det Blaa, som er Vaar.
Elskede — i dine Øjne
ser jeg de sporløse Aar!

FJERNE BYER

Der drømmer gamle Gader,
der troner brede Huse
i mange fjerne Byer,
hvis Træer i Havvind bruse.

Og jeg skal blive ældre,
og Aarene skal hindre
mig i at se de Byers
Højsommere og Vintre.

Men jeg skal ikke attraa
det Liv, der aldrig ender,
og jeg skal ikke savne
det Sted, jeg ikke kender.

Thi Verdens tusind Byer
og Verdens tusind Lande —
de samme Bølger skummer
imod de samme Strande!

En ensom Gaard, en Poppel
er Livet — bag min Rude
er jeg det nær — det suser
evindelig derude . . .

AFTEN

Vinden brummer som en Tyr.
Lampen staar i gylden Ro.
Og i Stuen er vi to,
ene mellem Børn og Dyr.

Drengen dier ved dit Bryst.
Hunden drikker af sin Skaal.
— Har mit Liv vel andet Maal
end den store, stumme Lyst?

Vand og Jord og Mælk og Blod.
— O, det er den dybe Strøm!
Gennem Aftnen som en Drøm
rinder Evighedens Flod.

Blive mæt og slumre ind.
Gro og blomstre til sin Død.
— Liv, jeg æder af dit Brød,
og jeg vugges af din Vind!

O, jeg lytter til din Røst,
og jeg har ej andet Maal
end at drikke af din Skaal —
end at die ved dit Bryst!

MIN STUE

Hvad er vel fast — hvem lænkes
til samme Sted og Stol?
Hvem mærker ej, han rejser
mod fjerne Egnes Sol?

Alting er Flugt og Svimlen!
Alt, hvad jeg ser, er nyt!
Jeg sejler gennem Rummet
i min Stues Kahyt!

Gennem den høje Rude
ser jeg forbi mig drage
de store Stjerneriger,
de blaa og blanke Dage.

Foraarets grønne Kyster
opsender deres Duft.
Jeg gaar i Land, langt borte,
i Somrens Tropeluft.

Dèr, hvor den Stjerne skinner,
dèr skinned den ifjor.
Men dette Aar er ikke
det samme Aar, som for.

En anden Sommer strømmer
ukendt ind ad min Dør.
Jeg lever i en Verden,
der ikke fandtes før.

O, kan du høre Tiden,
der bruser, bruser væk!
Og kan du mærke — Gulvet,
det duver som et Dæk!

Vi sejler — det er Livet
at flyve og at svimle
igennem alle Tiders
og alle Kloders Himle!

MIN FADER

Min Fader var en Sømand,
hans Skæg var rødt, hans Øjne blaa,
han lugtede af Tjære
og elskede sin Sømandsskraa.
Min Fader var fra Norden,
og Oceanet for han paa –
hans Hjerte var et Storsejl,
hans Sjæl var som den høje Raa!

Han løftede sin Raaber,
han gav Rorgængeren sit Tegn –
dèr stod han bred og rolig
i Sol og Taage, Storm og Regn.
Han saa langt ud og kendte
paa Havet mangen farlig Egn.
Min Fader var en Sømand –
paa Bro og Dæk en stolt Kaptejn!

O Lugt af Hav og Skibe,
jeg husker fra, da vi var smaa!
O dette Sømandsansigt,
som jeg maa altid tænke paa!
Det er, hver Gang jeg møder
en af hans Race, som jeg saa
min store, smukke Fader —
som jeg dog aldrig mer kan naa.

Gav jeg dig Sønnekysset,
dengang din Mund endnu var rød?
— O Fiskere og Sømænd,
der ligner ham — saa barsk og blød!
Hver Gang mit Hjerte ser jer,
da bøjer jeg mig for en Død,
da hilser jeg min Fader —
i Uvejrsmulm og Sommerglød!

LANDET

Jeg gik ad Vejen, der gløded hvid,
og gennem Skoven — hvor Hestene stod
i lønlig Skumring — til Bakkens Fod,
— og det var Juli og Middagstid.

En Stente, et Gærde — saa gik det op.
Men Græsset var svedet og gult og glat —
det fik kun at drikke, naar Himlen ved Nat
gød Dug over Jord fra sin Kæmpekop.

Jeg klatred, jeg gled — men Stokken hjalp.
Min Hund førte an — snart i Vest, snart i Øst —
med Tungen af Halsen og gispende Bryst,
saa ivrig og ilter, som da den var Hvalp.

Saa naaede jeg Toppen og saa mig om.
— Det var det bakkede, frodige Land,
det var de Sletter med blaanende Rand,
hvor Sommerens Aande imod mig kom.

Den dirrende Luft og det vældige Blaa.
De svulmende Skove af mørke Trær.
Den duggraa Havre med Modningsskær.
Og Agre og Marker, hvorhen jeg saa . . .

O Brakmarken — rød, violet er dens Bund!
Det er en Fryd over al Forstand!
— Dèrovre pløjer en Pløjemand
henover den rødviolette Grund!

Langtnede den Eng — hvor den Eng er grøn!
— Jeg elsker de græssende Køer, der staar
i Dalen dèrnede — mens Skyerne gaar —
i Dalen, den dybe — i Ly og i Løn!

Se, op mod det bugtede, løvtætte Hegn
slaar Rugmarkens Vover! — mod Bakkens Hæld
en gylden Brænding, der løfter sit Væld —
en Bølge af Pragt i den yppige Egn!

Bag gamle Træer en halvskjult Gaard.
Saa mægtigt og tyst er Landskabet her.
Der er i Luften et ensomt Skær
af Somrenes Sol gennem Hundrede Aar!

Dèrude er Markerne ganske smaa.
De ligner Haver med broget Flor.
Og Hække hegner den rige Jord.
Fortroligt det er at se derpaa.

Dèr ligger en Mølle paa Bakkens Kam.
Dèr gaar de og høster — i gylden Luft.
Langs Skrænterne stiger den hede Duft.
Rundt om mig græsser de hvide Lam.

Dybtnede støver en Vej — som Røg!
Ud gennem det store og kløftede Land
gaar Vejenes Baner. — O Vandringsmand,
saa stort er Landet, som Himlen er høj!

Jeg staar højt oppe og ser al Ting.
Jeg kender, jeg er paa min egen Grund.
Det er mit Liv i dets Middagsstund.
Mit Kongedømme — vidt, vidt omkring!

BRØDRENE SALMONSENS FORLAG

Af **Kai Hoffmann** er tidligere udkommet:

LILJER I MØRKET

(1899) Pris 1 Kr. 50 Øre

Sophus Michaëlis i «*København*»: Hoffmann er født Lyriker... Hans Vers aander i deres lidt monotone Ynde megen Renhed og megen Skønhed . . . Ingen Elsker af Lyrik har Lov til at forbigaa Kai Hoffmanns «Liljer i Mørket».

BYEN OG HAVET

(1902) Pris 1 Kr. 50 Øre

P. L. i «*Politiken*»: «Byen og Havet» er en Samling Digte for dem, der i en stor By længes mod Strand og Sletter, for alle dem, som føler sig fremmede mellem de travle, larmende Mennesker, hvis Liv gaar hen i Handlen. Skønt Modsætningen er gammel i alle Landes Poesi, ogsaa i dansk, er der noget stærkt moderne over den i Hr. Hoffmanns Skildring . . .

. . . I «Byen og Havet» findes Digte, der baade er følte og formede med den rene Glæde over det Skønne. Stærkt paavirket af moderne fransk Lyrik — der findes i Samlingen en mesterlig Oversættelse af et Digt af Mallarmé — higer Hr. Hoffmann efter at gore hvert Digt til en fast og ubrydelig Helhed . . . .

I «Byen og Havet» sitrer en Skønhedslængsel, der ofte finder sit Maal i disse Digtes fine og stemningsrige Kunst.

Eksemplarer faas i alle Boglader.

KØBENHAVN 1905 — GRÆBES BOGTRYKKERI

RODES EFTF. SKRAM BROLAGGERSTR 3